

**„PROČ SE KOLÍN JMENUJE KOLÍN, ANEB FANTAZII SE MEZE
NEKLADOU.“**

2. kategorie

Ester Špačková

8.A

ZŠ Kolín III, Lipanská 420

Když se řekne slovo Kolín, vybaví se vám město. Nic víc než pouhopouhé město. Třeba takové Hrdlořezy nebo Kutná Hora mají v sobě nějaké skryté slovo, které je z nich hned na první pohled znát. Například v Hrdlořezech někomu zjevně řezali hrdlo. Když si vybavíte Kolín, žádné skryté slovo neslyšíte... Ale věřte, je tam! To vám bylo hodně, hodně dávno, když se ještě různým místům dávala úplně nová jména, protože žádná neměla. Na konec zůstal pouze jeden kraj, který se nijak nejmenoval. Lidé tam byli zvláštní a prapodivní. Všichni do jednoho mluvili, jako kdyby nevěděli, jak se každé slovo říká. Místo svátek říkali svarátek nebo třeba psoklička na místo pokličky. Všechna slova, jakoukoli větu, PŘEKOMOLILI.

A to místo beze jména mělo svou úřední radu. Rada se skládala ze třinácti nejmávanějších pánů kraje. Možná by se mělo pro přesnost raději říct, že jich bylo dvanáct a půl. Poslední z nejmávanějších pánů kraje byl totiž tak maličký, že neviděl ani na stůl. Na židli mu dávali polštářek a na polštářek ho museli vysazovat. Ale i přes to, že byl tak malý, byl mezi ostatními radními stejně vážený. Těchto třináct pánů se už velmi dlouho hádalo, jak že se bude jejich hlavní město jmenovat a nemohli se vůbec dohodnout. Ubíhaly dny, týdny, měsíce a tohle zvláštní místo stále jméno nemělo...

Až jednoho dne zabloudil do tohoto kraje cizinec z velké dálky. Procházel pomalu ulicemi, prohlížel si domy a okolní krajinu, vyptával se lidí, kde že to vlastně je, kde se to ocitl a jak se jmenuje tento velmi pěkný kraj. Ale nikdo mu neodpověděl jinak než: „ Mohle dýsto jméno bemá „, nebo-li: „tohle místo jméno nemá “. Cizinec se tomu velmi divil a vypravil se tedy za úřední radou 13 pánů. Když vešel do velkého domu, kde rada sídlila, už z přízemí slyšel jejich hádku. Poté vešel do místnosti v druhém patře, odkud hádka přicházela. Uviděl velký kulatý stůl, u něj třináct židlí a na nich třináct hádajících se úředníků. Chvilí je překvapeně pozoroval a pak zvolal: „Proč se tady takoví vzdělaní a chytří muži hádají ?!“

Chvilí bylo hrobové ticho. Ale pak se jeden z úředníků, a byl to ten nejmenší, odvážil a řekl: „Už spoustu dní, týdnů a měsíců se tady hádáme, přeme a hašteříme kvůli jménu našeho kraje, ale každý chceme něco jiného a proto se nemůžeme dohodnout...“ Cizinec se nejdříve udivil. Ne proto, že tento muž byl malinký, ale překvapilo ho, že promluvil normálně a ne jako lidé, co potkával na ulici. Pak ale pochopil - je to přece úředník! Rozhodl se přispět jim malou radou: „Všichni musíte chtít jenom jedno, “ pravil cizinec, „to, aby jméno vašeho města vystihovalo jeho občany a proto navrhuji jméno Komolín“.

Radní na chvíli oněměli a jejich tváře měly velmi překvapené výrazy. To, co nevymysleli za řadu dní, týdnů a měsíců ,bylo cizincem vyřešeno v krátké chvíli. I přizvali ho mezi sebe ke kulatému stolu a chvíli se společně radili a zamýšleli a pak s radostí usoudili, že to opravdu bude ten nejlepší nápad. A protože lidé tohoto kraje komolili všechna slova, co jich na světě je, pojmenovali radní toto místo Komolín. A od té doby byl Komolín Komolínem.

Jistě by se mu tak říkalo až dodnes, jenže jak všichni víte, občané města Komolína všechno překomolí. Tak dlouho komolili jméno svého města, až z něho vznikl Kolín. Ubíhaly dny, týdny, měsíce a roky. Kraj rozkvétal, lidé dobře hospodařili, stavěli školy pro své děti, najímali ze světa dobré učitele a obyvatelstvo bylo vzdělanější a spokojenější. Časem přestali komolit a mluvili správně jako třináct nejmávanějších pánů kraje. Kolín se už více nezkomolil ,a proto se mu takto říká dodnes.